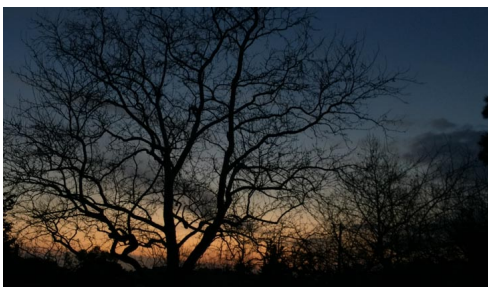

Χθες, Δευτέρα 9 Μαρτίου 2020, ο μοναδικός δορυφόρος του πλανήτη μας, η Σελήνη, ήτο πασιφαιής. Το σύνολο του στραμμένου προς την Γη ημισφαιρίου της (θα) το αντικρίζαμε ως έναν πλήρη φωτεινό κυκλικό δίσκο. Είναι αυτό που οι λογοτέχνες αναφέρουν ως ολόγιομο φεγγάρι. Εκείνο το ψυχρό αλλά γοητευτικό ασημένιο φως που όταν ανακλάται πάνω στις θαλάσσιες επιφάνειες, δημιουργεί το μονοπάτι του έρωτα. Η χθεσινή μάλιστα βαπτίστηκε υπερ - πανσέληνος, καθώς στην ελλειπτική τροχιά της η Σελήνη βρίσκεται λίγες χιλιάδες χιλιόμετρα πιο κοντά στην γη, συνεπώς η εικόνα και η λαμπρότητά της θα είναι εντονότερη.

Το βράδυ όμως, η νέφωση που κάλυπτε την Αττική και οι βροχές που έπεφταν πριν καν ξημερώσει η Δευτέρα δεν μας έδωσαν την χαρά να αντικρίσουμε απ' ευθείας το χλωμό, φεγγαρόφωτο. Μερικές ανταύγειες μέσα από τα νέφη μόνον. Ήταν μια νύχτα σκοτεινή. Ωστόσο, ακόμα πιο σκοτεινά ήταν κάποια άλλα, σοβαρά θέματα.

Διότι παραπονούμεθα, ημείς οι όλως προσφάτως εξευρωπαϊσθέντες Έλληνες, για τον σκοταδισμό που αναδύεται από τον φανατισμό άλλων μονοθεϊστικών θρησκειών. Διότι δεν μας αρέσει να αφαιρούνται αθώες ανθρώπινες ζωές από την παράνοια μιας πίστης. Διότι δεν μας αρέσει που το 1600 ο Giordano Bruno οδηγήθηκε στην πυρά από την Ιερά εξέταση της Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας, επειδή υποστήριζε την απειρία του Σύμπαντος, και την ηλιοκεντρική θεωρία, χωρίς ποτέ μάλιστα να απαρνηθεί την θεϊκή ύπαρξη. Καθώς λοιπόν θεωρήθηκε επικίνδυνος και ακολούθως επειδή αρνήθηκε να αποκηρύξει τις απόψεις του, του προσέφεραν έναν μαρτυρικό θάνατο. Χρειάστηκαν 288 χρόνια ώστε να στηθεί το άγαλμά του, στην πλατεία Campo de Fiori της Ρώμης, στο σημείο που τον έκαψαν. Σκοτεινά χρόνια τα αποκαλούμε.

Έτσι στις μέρες μας, στον 21ο αιώνα, που οι θρησκείες προσπαθούν να ξεφύγουν από τις

παγίδες του παρελθόντος, μας φαίνονται αλλόκοτες, αν όχι επικίνδυνες οι φωνές που κάνουν λόγο πως δεν υπάρχει αιτία ανησυχίας για μετάδοση του κορονοϊού μέσω της θείας κοινωνίας. Επίσης δεν γίνεται κατανοητό γιατί η παρουσία πλήθους κόσμου στις κερκίδες ενός ανοικτού σταδίου βοηθά την εξάπλωση του ιού, αλλά στο κλειστό περιβάλλον μιας εκκλησίας δεν υφίσταται τέτοια απειλή.

Είναι θέμα πίστης, μας απαντούν. Αν πιστεύεις δεν κινδυνεύεις. Πλην όμως, αν κρουολογήσεις δεν πας στον παπά της ενορίας. Στον γιατρό πας. Κι αν σε χτυπήσει το έμφραγμα σε τρέχουν στο εφημερεύον νοσοκομείο για να σωθείς, όχι στην Μητρόπολη. Η επιστήμη σκύβει πάνω σου για να σε συμμαζέψει, όχι ο κλήρος.

Βεβαίως στη σύγχρονη ιστορία του τόπου, αξιοσημείωτη πορεία διέτρεξαν τόσο ο Καματερός με το νερό του, που ατυχώς πατροναρίστηκε από σοβαρές εφημερίδες, όσο και η προσφάτως εκλιπούσα «αγία» Αθανασία. Συχνά η απόγνωση πάει αντάμα με την απουσία στοιχειώδους αντίληψης.

Οι παραπάνω αράδες δεν φιλοδοξούν να συνθέσουν ένα, τρόπον τινά, αντικληρικαλιστικό μανιφέστο. Τουναντίον, το κείμενο εκφράζει σεβασμό σε κάθε είδους θρησκευτική πίστη η οποία δεν αντιτίθεται σε βασικές αρχές που διέπουν την φύση, την πραγματικότητα και τις επιστημονικές αλήθειες. Αλήθειες, για τις οποίες ο άνθρωπος παλεύει, με τόσα εμπόδια, επί τώσους αιώνες να πλησιάσει.

Δεν αγαπάμε τον πλησίον μας αν, από την αδιαφορία ή την δεισιδαιμονία μας, τον μπολιάσουμε με κάθε είδους υιό. Καταρρίπτουμε έτσι και την βασική αρχή της Ορθοδοξίας. Το εμβληματικό «αγαπάτε αλλήλους». Συνεπώς οι κληρικοί με τον κλήρο. Οι γιατροί με την επιστήμη. Γιατί θα είναι καλύτερα αν η επόμενη πανσέληνος δεν κρυφτεί πίσω από βαριά σύννεφα.